

Κι' ἄς δοῦμε πρῶτα τὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Τὸ θέατρο Ἐργυρόπουλου δείχνει σ' αὐτὰ ἐξαιρετικὴ προτίμηση. Ἀξίζει κάθε μας ἐπαινο. Ἄν ἔχουν ταλέντο κι' ἐλπίδες ν' ἀναδειχτοῦν, οἱ Ἕλληνες συγγραφεῖς πρέπει νὰ γίνονται πάντα δεκτοὶ μὲ πολλὴ προθυμία. Εἶναι τόσο φτωγὴ ἡ θεατρικὴ μας πραγματικότητα πού πρέπει νὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ νὰ τὴν πλουτίσουμε.

Ὁ κ. Παπαδούκας φέρνει στὸ θέατρο πρόζας, μὲ τὸ πρῶτο του ἔργο «Τὸ μοντέλο τῆς γυναίκας μου», ἀνάμικτα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ὥς τώρα πείρας του στὸ μουσικὸ θέατρο. Τὰ καλὰ εἶναι τὸ κέφι, τὸ ἀφθονο μπρίο, ὁ στρωτὸς κι' ἐξυπνος διάλογος, τὰ εὐρήματα κάθε στιγμῆς καὶ μιὰ κάποια οἰκτιρία κι' εὐκολία στὴν κοσμικὴ σάτυρα. Τὰ κακὰ εἶναι ἡ ἔλλειψη γερῆς σύνδεσης τῶν σκηνῶν μεταξύ τους, ἡ χαλαρὴ ἀρχιτεκτονικὴ κι' ἡ ἔλλειψη ἰσορροπίας στὴ δράση. Τὸ θέμα του, ὡς ἓνα σημεῖο ἀληθινό, ἂν καὶ πολὺ μονόπλευρο, στριφογυρίζει ὅλο στὸ ἴδιο κέντρο, ἐξαντλώντας ἀπὸ κάθε ἀποψη τὰ κωμικὰ του στοιχεῖα, χωρὶς ὅμως διόλου δράση, ἂν ἐξαιρέσουμε τὴ λύση πού δὲν ἔρχεται φυσικῆ. Στὴν τελευταία πράξη ἡ κωμωδία ἀλλάζει ἕφος, θαρροῖς πὼς ἀποφάσισε ἀξαφνα τὰ λυθεῖ ὅπως - ὅπως. Ὅμως φεύγει καὶ διερωτᾶσαι: Ἄλλαξε τόχα ἡ ἡρωίδα ἢ προσποιήθηκε ἀπὸ φόβο μπροστὰ στὸ περίστροφο; Ὑστερα — ἀλάθευτο δεῖγμα ἀπειρίας — ἡ πρώτη πράξη εἶναι ἡ πιὸ καλὴ κι' ὅσο πάει ἀδυνατίζει τὸ ἔργο.

Κι' ὅμως ὑπάρχουν προσόντα στὴν κωμωδία τοῦ κ. Παπαδούκα. Ἄν ἡ γυναίκα μένει ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος χωρὶς ὑπόσταση, ἡ ἀγωνία τοῦ συζύγου, τὸ στριφογύρισμά του γύρω ἀπὸ τὴν γυναίκα του εἶναι πολὺ καλὰ δοσμένα. Ἡ ψυχολογία τοῦ συζύγου εἶναι σωστή. Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς τὴν ἀνάδειξε καὶ τὸ πάντα ἀριστοτεχνικὸ παίξιμο τοῦ κ. Ἐργυρόπουλου πού ὁμολογουμένως — μὲ μιὰ μικρὴ βοήθεια τῆς κ. Λάσκαρη καὶ τῆς κ. Σταυρίδη, — κράτησε πάνω στοὺς ὄμους του ὀλόκληρη τὴν παράσταση.